

Kniha Jóel a laodicejský sbor Adventistů sedmého dne – číslo dvacet pět

Jeff Pippenger

2026-01-11

Číslo dvacet pět

Kniha Jóel staví vedení laodicejské Církve adventistů sedmého dne tváří v tvář svědectví o jeho stupňujícím se odboji během čtyř generací. Tyto čtyři generace jsou také znázorněny v osmé kapitole Ezechiele, kde se dvacet pět mužů té čtvrté generace klaní slunci. Roku 1901, třináct let po odboji roku 1888, adventistická církev zřídila výbor, aby církev vedl.

Výkonný výbor první Generální konference byl ustaven během zásadní reorganizace na zasedání Generální konference v roce 1901 a sestával z 25 členů. To představovalo významné rozšíření oproti výboru před rokem 1901, který měl pouze 13 členů. Počet členů se v průběhu let zvyšoval, avšak Ježíš vždy ztotožňuje konec se začátkem. Na počátku bylo 25 členů, z nichž jeden byl vůdcem, což odpovídá uspořádání ve svatyni, které sestávalo z 24 kněží a jednoho velekněze.

Jidáš a sanhedrin jsou dvěma symboly vzpoury v době Kristově. Sanhedrin představuje laodicejskou Církev adventistů sedmého dne. Účast sanhedrinu na Kristově ukřižování předobrazuje úlohu adventismu v krizi nedělního zákona. Sanhedrin — nejvyšší židovská rada v Jeruzalémě, složená z předních kněží, starších a zákoníků, již předsedal velekněz Kaifáš — sehrál ústřední úlohu v událostech, které vedly k Ježíšově smrti.

Po Ježíšově zatčení v Getsemane (zinscenovaném prostřednictvím Jidášovy zrady) byl v noci předveden před veleradu v Kaifášově domě. Hledali svědectví, aby jej odsoudili, a předváděli svědky, kteří jej obviňovali z rouhání a buřičství.

Když se Kaifáš Ježíše přímo zeptal, zda je Mesiášem (či Synem Božím), Ježíšova kladná odpověď: „Ty sám jsi to řekl“ přiměla velekněze zvolat: „Rouhání!“ Rada Ho odsoudila jako hodného smrti. Protože pod římskou vládou postrádali pravomoc vykonávat trest smrti, vydali Ježíše Pontiu Pilátovi, římskému místodržiteli, a obvinili ho z pobuřování, aby dosáhl římské popravy. Samotné ukřižování vykonali římsí vojáci na Pilátův rozkaz, avšak teprve poté, co Pilát ustoupil nátlaku velekněží a zástupu (kteří požadovali Ježíšovu smrt a propuštění Barabáše).

„Když byl Kristus na této zemi, svět dal přednost Barabášovi. A dnes činí svět i církve tutéž volbu. Výjevy zrady, zavržení a ukřižování Krista byly znovu sehrány a znovu budou sehrány v nesmírném měřítku. Lidé budou naplněni vlastnostmi nepřitele a jeho bludy budou mít skrze ně velikou moc. Právě do té míry, do jaké je světlo odmítáno, bude panovat mylné chápání a neporozumění. Ti, kdo odmítají Krista a volí Barabáše, jednají pod zhoubným klamem. Překrucování a křivé svědectví vzrostou až v otevřenou vzpouru. Je-li oko zlé, celé tělo bude plné temnoty. Ti, kdo své náklonnosti upínají k jakémukoli vůdci místo ke Kristu, shledají, že jsou podmaněni ve svém těle, duši i duchu zaslepujícím poblouzněním tak podmanivým, že se pod jeho mocí duše odvracejí od slyšení pravdy, aby uvěřily lži. Jsou lapeni a zajati a každým

svým činem volají: Propust' nám Barabáše, ale Krista ukřižuj.“

„Již nyní se toto rozhodnutí činí. Výjevy, které se odehrály na kříži, se znovu odehrávají. V církvích, které odpadly od pravdy a spravedlnosti, se zjevuje, co lidská přirozenost může činit a co bude činit, není-li Boží láska trvale přebývajícím zásadou v duši. Nemusíme se podívat na nic, co se nyní může stát. Nemusíme žasnout nad žádným rozvinutím hrůzy. Ti, kdo svými nesvatými nohama pošlapávají Boží zákon, mají téhož ducha, jakého měli muži, kteří uráželi a zradili Ježíše. Bez jakýchkoli výčitek svědomí budou konat skutky svého otce, ďábla. Položí otázku, která vyšla ze zrádných rtů Jidášových: Co mi dáte, když vám zradím Ježíše Krista? Již nyní je Kristus zrazován v osobě svých svatých.“ Review and Herald, 30. ledna 1900.

Jestliže ta pasáž skutečně znamená to, co říká, pak ti, kdo byli označeni jako „volící Barabáše“, nebudou schopni porozumět tomu, čemu ta pasáž učí. Tito lidé jsou těmi lidmi ve 2. Tesalonickém, kteří přijímají mocné blouzení, protože nemilovali pravdu. O těch, kdo volí Barabáše, říká: „Ti, kdo své náklonnosti dávají kterémukoli vůdci kromě Krista, zjistí, že se ocitají pod vládou poblouznění, které je tak podmanivé, že pod jeho mocí se duše odvracejí od slyšení pravdy, aby uvěřily lži, a to tělem, duší i duchem.“ Ti, kdo volí Barabáše, jsou pod kontrolou satana před mezníkem kříže a nedělního zákona. V takovém stavu nemohou za žádných okolností porozumět tomu, čemu ta pasáž učí. Budou proto tvrdit, že „podmínky, když sestra Whiteová psala tato slova, náležely oné zvláštní historické situaci, nikoli dnešku“. Možná by řekli: „Hovoří o křesťanství obecně a to se nevztahuje přímo na adventisty sedmého dne.“ Nesmysl.

Okolnosti dějin v době, kdy sestra Whiteová psala tato slova, byly ovšem ve skutečnosti komentářem k jejím osobním dějinám; avšak právě jako u Jana ve Zjevení, když je prorokovi řečeno, aby psal, je mu řečeno, aby zapsal „to, co jsi viděl, i to, co jest, i to, co se má stát potom“. Když prorok zaznamenává věci, které jsou, zaznamenává současně i věci, které budou.

Vedení adventismu je znázorněno Ezechiellovými pětadvaceti muži, kteří jsou zároveň prorocky spojeni s dvěma sty padesáti muži, kteří stáli při Kórachovi, Dátanovi a Abíramovi. Neméně významné je, že odpůrci roku 1888 a generální konference v Minneapolisu byli sestrou Whiteovou označeni za ty, kdo opakují vzpouru Kórachy, Dátana a Abírama. Sestra Whiteová přímo učí, že když sestoupí anděl ze Zjevení osmnáct a osvítí zemi svou slávou, začíná pozdní dešť.

„Pozdní dešť' má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být osvětlena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Sestra Whiteová přímo učí, že anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil na Generální konferenci roku 1888 spolu s poselstvími A. T. Jonese a E. J. Waggonera. Když byla na této konferenci, byla vzpourou natolik zdrcena, že se rozhodla sbalit své věci a odjet, avšak anděl jí řekl, že musí zůstat a zaznamenat tuto historii, neboť šlo o opakování Kórachovy vzpoury. Proč chtěl anděl, aby to bylo zaznamenáno, jestliže to nemělo být svědectvím pro poslední dny? Jestliže je to svědectví pro poslední dny, co jiného by to mohlo znamenat než to, že laodicejská církev adventistů sedmého dne půjde během krize nedělního zákona ve stopách sanhedrinu, a zvláště v dějinách, které k tomu vedou.

Poselství Jonese a Waggonera bylo označeno jako „poselství ospravedlnění z víry, vpravdě“, „laodicejské poselství“, „poselství Kristovy spravedlnosti“ a „poselství třetího anděla“. Vzbouřenci se tomuto poselství stavěli na odpor a zároveň odmítli vedení Ducha proroctví i vyvolené posly shromáždění. Sestra Whiteová také učí, že až budou velké budovy města New York svrženy dotekem Boží moci, tehdy se naplní Zjevení 18,1–3. Od 11. září vedení laodicejské církve adventistů sedmého dne opakuje vzpouru Kórachovu, vzpouru pětadvaceti starověkých mužů, vzpouru vedení v roce 1888 a vzpouru velerady v době bezprostředně předcházející kříži. Těch pětadvacet mužů je symbolem představujícím padělané lévijské kněžstvo.

Lévita měl mít při zahájení své služby dvacet pět let.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi a řekl: Toto náleží Lévitům: od pětadvaceti let a výše budou vstupovat do služby při stánku shromáždění; avšak od věku padesáti let přestanou konat tuto službu a již nebudou sloužit. Budou však přisluhovat se svými bratřími ve stánku shromáždění, aby zachovávali svěřenou povinnost, avšak žádnou službu konat nebudou. Tak naložíš s Lévitými, pokud jde o jejich povinnost. Numeri 8,23–26.

Levita začíná svou službu ve věku pětadvaceti let a slouží po dobu pětadvaceti let, až do svých padesáti let. Posel smlouvy v Malachiášovi 3 při nedělním zákoně Levity očišťuje a také přečišťuje, stejně jako to učinil 22. října 1844.

Hle, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, posel smlouvy, v němž máte zalíbení: hle, přijde, praví Hospodin zástupů.

Kdo však ob stojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? neboť on je jako oheň taviče a jako louh valchářův. I usedne jako tavič a čistí stříbra; a očistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dávných dnů a jako v letech starodávných. Malachiáš 3,1–4.

Číslo „25“ jako symbol nepředstavuje pouze věrného Lévijce, nýbrž i padělaného Lévijce. „25“ jako symbol proto označuje oddělení dvou tříd uctíváčů, ať již jsou to moudré a pošetilé panny, ovce a kozlové, pšenice a koukol. Číslo dvacet pět je symbolem nejen Lévijce, ale stejně důležitě je symbolem oddělení (očistění) Lévijců. K tomuto oddělení dochází při nedělním zákonu a je ústředním námětem Božího prorockého slova. Je příznačné, že 25. kapitola Matoušova evangelia je prostě pokračováním Ježíšova proroctví o konci světa v Matouši 24.

Ježíš vyšel z chrámu a odcházel; i přistoupili k němu jeho učedníci, aby mu ukázali chrámové budovy. Ježíš jim však řekl: Nevidíte to všechno? Amen, pravím vám: Nezůstane zde kámen na kameni, který by nebyl stržen. Matouš 24,1.2.

Když Ježíš opustil chrám, už se do něj nikdy nevrátil. V závěrečných verších dvacáté třetí kapitoly Ježíš vynesl soud nad veleradou a tento soud je vyjádřen jako „osm“ běd, čímž napodobuje osm duší v arše, osmý den obřizky, osmý den vzkříšení, osm generací Abrahamových od 430 let dále. Padělané číslo „osm“ se shoduje s padělaným Lévijcem.

Amen, pravím vám: Toto všechno přijde na toto pokolení.

Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, které zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod svá křídla, ale nechťeli jste! Hle, váš dům se vám ponechává pustý.

Neboť pravím vám: Od nynějška mne již neuvidíte, dokud neřeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Páně. Matouš 23,36–39.

Dvacátá druhá kapitola Matoušova evangelia končí obrazem svazování bezbožných do otýpek a uzavírá se posledním střetem mezi Kristem a hašteřivými Židy. Poté ve 24. kapitole naposledy opouští chrám a ukončuje své dílo pro starověký Izrael. Kapitola končí tam, kde začala, výrokem, že jejich dům jim byl zanechán prázdný, a to, co při prvním očištění chrámu nazval domem svého Otce, bylo nyní prázdným židovským domem.

Ve 24. kapitole bude Ježíš odpovídat na otázky týkající se chrámu a jeho blížícího se zničení. Ke zničení mělo dojít právě v oné generaci, která byla pokolením zmijí. Tento chrám opustil, aby se do něj již nikdy nevrátil, a proto předpovědi, které předkládá, se vztahují k duchovnímu, nikoli doslovnému Izraeli. Když Kristus opouští chrám, jímž je laodicejská církev adventistů sedmého dne, stejně jako to učinil se starověkým Izraelem, současně bude lidský chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc spojen s Božským chrámem na věčnost. Když Ježíš opustil chrám starověkého Izraele, navěky se rozvedl se svým někdejší smluvním lidem.

Jedenáctá až dvaadvacátá kapitola Matouše jsou omegou linie jedenácté až dvaadvacáté kapitoly v knize Genesis. Když tato linie začíná v Genesis 11, zároveň to označuje počátek Babelu a babelovské smlouvy smrti, která dosahuje svého omega naplnění ve Zjevení 17,11, ve verši, jenž je přesným středem veršů tvořících kapitoly jedenáct až dvaadvacet. Střed kapitol jedenáct až dvaadvacet v Genesis, Matoušovi a Zjevení v každém případě zdůrazňuje korouhev nebo její padělanou korouhev. V Genesis to byla obřízka, v Matoušovi to byl Petr a Skála, na níž Kristus vybuduje svou církev, a ve Zjevení to byla padělaná šelma, která byla a není a vystoupí, jež je osmá, a přece z těch sedmi, a která je pak provdána draku.

Jedenáct a dvacet dva jsou symboly, které označují spojení božství s lidstvem, což je právě ta otázka, již představuje Kristus, když zapisuje svůj zákon do našich srdcí a myslí. 11 a 22 jsou symboly smlouvy sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ve dvacáté třetí kapitole Matoušova evangelia obdrželo falešné kněžstvo osm běd; v témže časovém bodě je pomazáváno pravé kněžstvo. Kněží byli posvěcováni po sedm dní a osmého dne začali sloužit.

Není náhodou, že sedm dní posvěcení kněží, které vedly k tomu, že jejich služba začala osmého dne, začíná v 8. kapitole knihy Numeri a v 1. verši, neboť „81“ je symbolem kněží.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi a řekl: Vezmi Árona i jeho syny s ním, i roucha, i olej pomazání, i býčka k oběti za hřích, i dva berany, i koš nekvašených chlebů; a shromáždí celé pospolitosti ke vchodu do stanu setkávání. Mojžíš tedy učinil, jak mu Hospodin přikázal; a shromáždění se sešlo ke vchodu do stanu setkávání. I řekl Mojžíš pospolitosti: Toto je to, co Hospodin přikázal vykonat. ...

A nevyjdete ode dveří stanu shromáždění po sedm dní, dokud se nenaplní dny vašeho svěcení; neboť po sedm dní vás bude světit. Jak učinil dnešního dne, tak přikázal Hospodin učinit, aby za vás bylo vykonáno smíření. Proto budete přebývat u dveří stanu shromáždění dnem i nocí po sedm dní a zachovávat, co Hospodin uložil, abyste nezemřeli; neboť tak mi bylo přikázáno. I učinili Áron a jeho synové všechno, co Hospodin přikázal skrze Mojžíše. I stalo se osmého dne, že Mojžíš povolal Árona a jeho syny i starší Izraele; a řekl Áronovi: Vezmi si mladého býčka k oběti za hřích a berana k oběti zápalné, oba bez vady, a oběťuj je před Hospodinem. ... I řekl Mojžíš: Toto je to, co Hospodin přikázal, abyste učinili; a ukáže se vám Hospodinova sláva. ... Potom Áron pozdvihl svou ruku k lidu a požehnal jim a sestoupil po obětování oběti za hřích, oběti zápalné a oběti pokojných. Mojžíš pak a Áron vešli do stanu shromáždění, a když vyšli, požehnali lidu; i ukázala se Hospodinova sláva všemu lidu. A od Hospodina vyšel oheň a strávil na oltáři obětí zápalnou i tuk; když to všechen lid viděl, zajásali a padli na své tváře. Leviticus 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Dvacátá třetí kapitola označuje padělané levity, kteří jsou odhaleni v době, kdy jsou praví levité zapečetěni. Dvacátá druhá kapitola Matouše končí tím, že se už nikdo Ježíše na nic více neptal; potom v kapitole dvacáté třetí předkládá osm béd, čímž ukazuje, že doba milosti velerady byla ukončena a že tehdy měl začít výkonný soud. Ve dvacáté čtvrté kapitole označuje chrám jako dům Židů. Je důležité vidět sled těchto kapitol.

Kapitoly jedenáctá až dvacátá druhá Matouše označují dokončení zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc v kontextu Boží smlouvy s vyvoleným lidem. Palmonioho symbolika alfa, kapitoly jedenácté, a Jeho symbolika omega, kapitoly dvacáté druhé, přidávají k příběhu obsaženému v těchto kapitolách.

Dvacátá třetí kapitola je smířením, spojením božského s lidským, jak je znázorněno číslem dvacet tři. Tato kapitola však vypráví o vykonavatelském soudu nad koukolem, padělaným kněžstvem, padělanými Léviovci. Každý kněz byl Léviovec, ale ne každý Léviovec byl knězem. Mezi potomky Léviho byla ke kněžství způsobilá pouze krevní linie Árona. Bible uvádí, že Léviovci začínali sloužit ve věku dvaceti pěti let, avšak synové Kehatovi sloužili od třiceti let.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Áronovi řka: Sečti syny Kehatovy z prostředku synů Léviho podle jejich čeledí, podle domu jejich otců, od třiceti let a výše až do padesáti let, všechny, kteří vstupují do služby, aby konali dílo ve stánku úmluvy. Numeri 4,1–3.

Číslo „30“ představuje kněze, kteří byli v krevní linii Kehata, jenž byl synem Léviho, a Kehatovým synem byl Amram, který byl otcem Árona. Lévi znamená „připojený nebo sjednocený s Bohem“. Kehat znamená „shromážděný kolem Jeho přítomnosti“. Amram znamená „vyvýšený lid“ a Áron znamená „nositel světla nebo vyvýšený prostředník“. Společně vyznačují pohyb od Rudého moře k Sinaji, a tak předobrazují smlouvu mezi Bohem a sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, kteří jsou lidským chrámem, jenž se spojuje s chrámem božským, když Kristus podruhé vztahuje svou ruku, aby shromáždil svůj ostatek lidu do své svatyně, kde je pak pozvedá a vyvyšuje, když jsou osvěcováni Nebeským Veleknězem, tak jako osvětil Šadracha, Měšacha a Abednega.

Číslo „30“ představuje dobu přípravy pro kněze a číslo 25 jako věk Lévitů má být na číslo 30 uplatněno řádek za řádkem, neboť každý kněz byl Lévitou, ale ne každý Lévit byl knězem. Třicet představuje období přípravy, které započalo v roce 1989, v čase konce, a končí nedělním zákonem ve Spojených státech. Číslo dvacet pět jako symbol Lévitů je také symbolem oddělení mezi dvěma třídami a ve vztahu ke kněžím označuje oddělení. Dvacet pět vyznačuje oddělení Lévitů a padělaných Lévitů při nedělním zákonu a v kontextu pravých kněží a pravých Lévitů rovněž vytváří rozlišení, avšak nikoli záporné oddělení, jako je tomu u padělaných Lévitů.

Kehat byl jednou ze tří hlavních větví Léviů (spolu s Geršonem a Merárím). Kněžská linie pocházela konkrétně skrze Kehatova potomka Árona. Áron je potomkem Léviho ve čtvrtém pokolení a kněžská výsada byla omezena na jeho mužské potomky v rámci této kehatské větve. Kehatovci jako celek (všichni Kehatovi potomci) měli čest nosit nejsvětější předměty, avšak pouze Áronova linie mohla skutečně vykonávat kněžské funkce u oltáře a ve svatyni. Áron představuje totéž čtvrté pokolení jako Joelovi „starci“ či „starí mužové“ v osmé kapitole Ezechiele, kteří se klanějí slunci.

Systém 24 střídajících se tříd (oddílů) pro kněze (a obdobně i pro nekněžské levity v podpůrných úlohách, jako byli hudebníci a vrátní) ustanovil král David. David uspořádal potomky Árona do 24 tříd (oddílů), aby konali službu střídavě (1 Paralipomenon 24,1–19). David s pomocí kněží Sádoka (z linie Eleazarovy) a Achímeleka (z linie Ítamarovy) rozdělil je do 24 skupin (16 z početnější Eleazarovy rodiny, 8 z Ítamarovy). O pořadí služby rozhodoval los.

Každá třída konala službu po dobu jednoho týdne (od soboty do soboty), dvakrát do roka; kromě toho všechny třídy sloužily společně během hlavních svátků (Pesach, Letnice, Svátky stánků). David obdobně uspořádal i nekněžské Lévijské do 24 tříd pro hudbu, strážní službu u bran atd. (1 Paralipomenon 23–26). Tento systém byl zaveden za Šalomouna (2 Paralipomenon 8:14) a pokračoval po celé období druhého chrámu. Zachariáš, otec Jana Křtitele, patřil do třídy Abijášovy — Lukáš 1:5; 1 Paralipomenon 24:10. Pořadí 24 kněžských tříd bylo určováno losem a Zachariáš byl ve třídě Abijášově, která z dvaceti čtyř tříd představovala „osmou“ třídu. Zachariáš znamená „Bůh pamatuje“ a jméno jeho otce Abijáš znamená „Bůh je můj otec“.

Nebeský Otec pamatoval na své zaslíbení vzbudit posla, který připraví cestu Mesiáši. Avšak Zachariáš se také ztotožňuje se zákonem o neděli, neboť právě tam se sobota, den, na který měli lidé vždy pamatovat, stává závěrečnou zkouškou. Zachariáš představuje kněze z oddělení Abijášova, což je „osmá“ třída. Zachariáš nevěří poselství anděla a je učiněn němým až do narození svého syna Jana. Když se Jan narodí, Zachariáš vstupuje do rozpravy o Janově jménu a tehdy promluví. Prorocké mluvení posledních dnů nastává tehdy, když Spojené státy mluví jako drak.

I stalo se, že osmého dne přišli obřezat dítě; a nazývali je Zachariášem, podle jména jeho otce. Jeho matka však odpověděla a řekla: Nikoli; ale bude se jmenovat Jan. I řekli jí: Není nikoho z tvého příbuzenstva, kdo by se nazýval tímto jménem. A dávali znamení jeho otci, jak by chtěl, aby se jmenoval. I vyžádal si tabulku a napsal řka: Jeho jméno je Jan. A všichni se divili. A jeho ústa se ihned otevřela a jeho jazyk se uvolnil, i mluvil a chválil Boha. Lukáš 1,59–64.

Jan Křtitel náleží k osmé třídě Abijášově, stejně jako jeho otec. Při Janově obřizce, osmého dne, je jeho jméno změněno. Jan Křtitel představuje ty, kdo jsou kněžími, čtvrtého pokolení, kteří jsou ve smluvním vztahu s Bohem, jenž mění jejich jméno (z Laodiceje na Filadelfii) a zapečetuje je znamením smlouvy, když Spojené státy promlouvají jako drak.

Jsme chrámem Božím. Prorocké linie, které se obracejí k chrámu, mluví k mužům a ženám jako k jednotlivcům, a také společně, neboť i Boží církev je chrámem. A ovšem existuje i nebeský chrám a je to Kristus, kdo buduje chrám Hospodinův. On klade základ a usazuje vrcholový kámen na chrám. Pokud jde o číslo „25“ jako symbol, 25 představuje Levity, kteří jsou v Malachiáši, kapitole třetí, očišťování (oddělování) od falešných Levitů a kteří jsou v téže pasáži také přechišťování. V Ezechielovi, kapitolách 40 až 48, je s velikou podrobností popsán symbolický chrám. Voda života vychází z tohoto chrámu a naplňuje zemi.

„Podivuhodné je dílo, které Bůh zamýšlí vykonat skrze své služebníky, aby jeho jméno bylo oslaveno. Bůh učinil z Josefa pramen života pro egyptský národ. Skrze Josefa byl zachován život všeho toho lidu. Skrze Daniele Bůh zachránil život všem babylónským mudrcům. A tato vysvobození byla názornými poučeními; ukazovala lidu duchovní požehnání, která jim byla nabízena prostřednictvím spojení s Bohem, jehož Josef a Daniel uctívali. Tak si i dnes Bůh přeje skrze svůj lid přinášet světu požehnání. Každý pracovník, v jehož srdci přebývá Kristus, každý, kdo bude zjevovat jeho lásku světu, je Božím spolupracovníkem k požehnání lidstva. Přijímá-li od Spasitele milost, aby ji sdílel s druhými, pak z celé jeho bytosti vyvěrá proud duchovního života. Kristus přišel jako Veliký Lékař, aby uzdravil rány, které hřích způsobil lidské rodině; a jeho Duch, působící skrze jeho služebníky, udílí hříchem nemocným, trpícím lidským bytostem mocnou uzdravující sílu, která je účinná pro tělo i duši. „V onen den,“ praví Písmo, „bude otevřen pramen domu Davidovu a obyvatelům Jeruzaléma pro hřích a pro nečistotu.“ Zachariáš 13,1. Vody tohoto pramene obsahují léčivou moc, která uzdraví tělesné i duchovní neduhy.“

„Z tohoto pramene vytéká mocná řeka, spatřená v Ezezielově vidění. Tyto vody vytékají směrem k východní krajině a sestupují do pustiny a vtékají do moře; a když jsou uvedeny do moře, vody budou uzdraveny. A stane se, že všechno živé, co se hýbe, kamkoli řeky přijdou, bude žít.... A při řece, na jejím břehu, z této i z oné strany, poroste všelijaké stromové k jídlu, jehož list neuvadne ani jeho ovoce nedojde; bude vydávat nové ovoce podle svých měsíců, protože jeho vody vycházejí ze svatyně; a jeho ovoce bude k jídlu a jeho listy k léku.“ Ezeziel 47,8–12.“ Testimonies, svazek 6, 227.

Ezechielův chrám je prorockou symbolikou nejvyššího řádu a Janovi bylo v jedenácté kapitole Zjevení přikázáno, aby změřil chrám, avšak nádvoří ponechal stranou. Když učiníme právě to s Ezechielovým chrámem, zjistíme, že dvě nejvýznamnější čísla v rozměrech chrámu představují kněžství. 50 loktů je nejvýznamnější číslo a opakuje se 11krát jako celková délka každého komplexu brány (Ezechiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 atd.). Číslo 50 je také použito pro určité délky zdí a komor (42:7–8). Vymezuje celý průchod branou od vnějšího k vnitřnímu prahu.

25 loktů je zřetelně druhým nejvýraznějším rozměrem. Opakuje se 10krát jako šířka a šíře branových komplexů (Ezechiel 40,13.21.25.29.30.33.36). Dohromady 50 a 25 tvoří soustavný

obdélníkový vzorec 50 na 25 u šesti hlavních bran. Toto spojení 50 na 25 dominuje architektonickému popisu bran vedoucích do vnitřních prostor. V samotné stavbě chrámu se nevyskytuje žádná jiná dvojice, která by se opakovala s tak systematickou četností.

Lévité vstupovali do činné služby ve 25 letech (Numeri 8,24: „od pětadvaceti let výše budou vstupovat do služby při konání práce“). Sloužili až do 50 let (Numeri 4,3, 39, 43; 8,25: „až do padesáti let“). To dává přesně 25 let činné služby ($50 - 25 = 25$).

Tak se pětadvacetileté období lévitské služby přímo odráží v rozměrech dvaceti pěti na padesát ložtů, které určují brány a stavbu chrámu — právě onoho místa, kde Lévitové sloužili. Základní rozměry Ezechielova chrámu, totiž chrámu vítězné církve a sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou architektonicky vtěleny do samého chrámu, v němž měli sloužit; PŘÁVĚ tak, jako je čtyřicet šest chromozomů vestavěno do samého chrámu, v němž má sloužit Boží lid. Palmoni vložil svůj podpis na jednotlivý lidský chrám i na chrám těla jako celku, jenž má být Jeho nevěstou.

V příštím článku budeme v těchto myšlenkách pokračovat.

„Ti, kdo zastávají odpovědná postavení, se nemají obracet k požitkářským, okázalým zásadám světa, neboť si to nemohou dovolit; a i kdyby mohli, zásady podobné Kristu by to nedovolily. Je třeba poskytovat mnohostranné vyučování. ‚Koho bude učit poznání? a komu dá porozumět naučení? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť musí býti příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu maličko a tam maličko.‘ Tak má být slovo Hospodinovo trpělivě předkládáno dětem a rodiči, kteří věří slovu Božímu, jim má být stále připomínáno. ‚Neboť koktavými rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto jest odpočinutí, dopřejte odpočinouti unavenému; a toto jest obcerstvení. Ale nechtěli slyšeti. I bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu maličko a tam maličko; aby šli a padli nazpět, a byli zlomeni, a zapleteni do osidla, a byli jati.‘ Proč? — protože nedbali slova Hospodinova, které k nim přišlo.“

„To znamená ty, kdo neobdrželi poučení, avšak chovali v oblibě svou vlastní moudrost a zvolili si jednat podle svých vlastních představ. Těmto Pán dává zkoušku, aby buď zaujali své místo a následovali Jeho radu, anebo odmítli a jednali podle svých vlastních představ; tehdy je Pán ponechá jistému výsledku. Ve všech našich cestách, ve veškeré naší službě Bohu, k nám promlouvá: ‚Dej mi své srdce.‘ Bůh žádá ducha poddajného a vnímavého k poučení. To, co dává modlitbě její vznešenost, je skutečnost, že vychází z milujícího, poslušného srdce.“

„Bůh od svého lidu vyžaduje určité věci; jestliže říkají: Nevydám své srdce k tomu, abych tuto věc činil, Pán je nechává pokračovat v jejich domněle moudrém úsudku bez nebeské moudrosti, dokud se nenaplní toto Písmo [Izajáš 28,13]. Nemáte říkat: Budu následovat Pánovo vedení až do určitého bodu, který je v souladu s mým úsudkem, a pak se pevně držet svých vlastních představ a odmítat být utvářeni podle Pánovy podoby. Ať je položena otázka: Je to vůle Páně? nikoli: Je to názor nebo úsudek —?“ Testimonies to Ministers, 419.